

Takis Würger

PER A

LA POLINA

Traducció **Lourdes Bigorra Cervelló**

Editorial
LES HORES

PER A LA POLINA

Takis Würger
PER A LA POLINA

Traducció de Lourdes Bigorra Cervelló

Editorial **LES HORES**

Títol original: *Für Polina*

Autor: Takis Würger

Primera edició: setembre 2026

Copyright © 2025 by Diogenes Verlag AG, Zurich

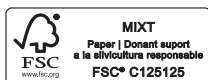
All rights reserved

© de la traducció: Lourdes Bigorra Cervelló

© de l'edició: Editorial Les Hores SL

© de les fotos de la coberta: iStock

Impressió: Imprenta Mundo. (Cambre. A Coruña. Espanya.)

Dipòsit legal: B 15342-2026

ISBN: 979-13-990721-8-1

www.editorialleshores.com

hola@editorialleshores.com

Col·laboradors: Manuel Gómez Poyato, David Sempere i Blanca Rodríguez Clemente

Maquetació: Dan Monells

Disseny de col·lecció: Mireia Luna. Natural www.designisnatural.com

Disseny de la coberta: Octavi Gil Pujol

Amb el suport de la Generalitat de Catalunya i de la Institució de les Lletres Catalanes

Les Hores forma part de l'Associació d'Editorials Independents

Tots els drets reservats. Queda prohibida la reproducció total o parcial d'aquest llibre mitjançant qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars mitjançant el lloguer o préstec públics, sense l'autorització escrita dels titulars del copyright.

Per a la Günce

«Per tocar el piano, el secret consisteix, en part, a saber
mantenir-se allunyat de l'instrument.»
Glenn Gould

Durant les vacances d'estiu abans de l'últim curs de batxillerat, la Fritzi Prager va viatjar fins a la ciutat toscana de Lucca, amb l'ajut de diversos trens regionals, una conductora de camions i una parella d'enamorats que la va portar a través del pas del Brenner. Un cop hi va arribar, en una pensió econòmica de la Piazza San Michele va llogar una habitació que feia olor de ceba fregida. Durant el dia, descansava estirada al llit a l'ombra de l'antiga muralla i llegia els llibres, d'una olor meravellosa, que s'havia emportat. Al vespre, menjava *focaccia* amb romaní i oli d'oliva amargant i passejava pels carrerons fins que els dits petits dels peus se li encetaven de tant fregar les sandàlies. La Fritzi estava a gust tota sola, observava la gent i somiava totes les vides que podria viure quan, per fi, hagués acabat l'institut, que li semblava un avorriment. Somiava que algun dia també seuria amb la seva família al voltant d'una taula amb unes estovalles de quadres vermells i blancs mentre escoltava els músics de carrer.

Un vespre va conèixer un home madur d'Hamburg. Ell va iniciar la conversa, li va pagar dos negronis, li va explicar que en realitat era el cap de la seva empresa i va deixar al costat de la copa de la Fritzi una targeta de visita plena de text, com si en fos una prova, cosa que a la Fritzi li va semblar tan maldestre que la va entendre. Ella bevia i escoltava. Ell deia que

havia anat a la Toscana per feina. Comerciava amb pedres naturals, va dir, i també que portava el mateix rellotge que el primer alpinista que va escalar l'Everest; va parlar de política, de Carrara, del pernil de Parma, dels minerals dipositats al marbre cipolí i de les estructures ondulades que en resultaven, del seu encarregat, que era un inútil, de futbol... fins que, de sobte, es va aturar i li va preguntar si a ella, a la Fritzi Prager, li havien dit mai que la seva cara s'assemblava a la de la minyona del quadre *La lletera*, de Vermeer.

La Fritzi trobava que l'home parlava massa. Però li agradaven les seves mans bronzejades pel sol, i també conversar amb un desconegut en un vespre d'estiu toscà tan càlid i dens que semblava que es pogués tallar a rodanxes, si bé hauria preferit que aquell home fos italià i una mica més imprevisible. En una *trattoria*, ell va demanar per a ella les flors de carbassó farcides que la Fritzi tenia ganes de tastar des que havia començat les vacances, i l'home va dir que, per descomptat, la convidava. Les flors de carbassó eren salades, el greix regalimava per la barbeta de la Fritzi quan les mossegava, i al final l'home no la va poder convidar perquè no duia efectiu, només unes quantes targetes de plàstic daurades. Com a compensació, al següent local, que sí que tenia lector de targetes, va pagar-li tres gotets d'aiguardent d'avellana del Piemont. Quan ell li va explicar que al bar del seu hotel hi havia un taulell tallat d'un sol bloc de marbre de silicat verd, i que la Fritzi l'hauria de veure, ella va sentir llàstima per ell. Però hi va anar. Li semblava interessant passar la nit amb un home de cabells grisos. No sabia que el medicament que havia pres una setmana abans, després de menjar un tiramisú en mal estat, anul·lava l'efecte de la píndola anti-conceptiva. El prospecte era en italià i la farmacèutica era catòlica romana.

Unes setmanes més tard, a l'estació central de Lucca, la Fritzi Prager, immersa en la calor polsegosa d'agost, va pujar en un tren cap al nord. Mitja hora més tard va vomitar a la petita paperera metàl·lica abatible del costat del seu seient. Ja va sospitar que allò no era un mareig pel viatge.

Un cop a casa, poc després de tornar, el ginecòleg del seu barri de Hannover, Linden, la va examinar. Ell mateix li havia receptat la píndola, que havia fallat, i s'ho va prendre com una qüestió personal. Sabia que la Fritzi era una de les millors alumnes de la seva promoció, malgrat que el pare l'atonyinava i la seva mare encara més. La Fritzi volia estudiar Dret a Múnic. Dret, perquè li agradava el llenguatge clar del Codi Civil que havia fullejat en una llibreria prop de la Universitat de Hannover; no hi havia entès gran cosa, però la va captivar immediatament. Múnic, perquè, tot i que no era Itàlia, havia sentit a dir que alguns dies bons gairebé s'hi assemblava.

El metge es va oferir a parlar amb ella sobre totes les opcions. Va fer servir la paraula *contratemp*s. La Fritzi va posar una mà sobre el seu melic i l'altra damunt la mà del metge, enfundada dins d'un guant de cautxú blau, i va xiuxiuejar:

—Si jo fos vostè, senyor doctor, ara mateix seria molt prudent.

L'abril següent, quan el líquid amniòtic va fer malbé la catifa de la seva habitació i les contraccions li van tenallar el ventre, la Fritzi es va posar a l'esquena la motxilla que ja tenia preparada per a l'ocasió i va anar a peu fins a l'hospital Siloah. El part va durar un dia i mig. Com que la Fritzi era de constitució prima i probablement encara estava en ple creixement, la vella llevadora, que, per acabar-ho d'adobar, estava força cansada i tenia molta gana, va començar a preocupar-se. Si la Fritzi no empenyia prou per portar el nadó al món, haurien d'agafar els

fòrceps o preparar una cesària. La Fritzi no volia una cesària. Volia sortir de l'hospital tan aviat com fos possible per poder fer l'examen de revàlida i acabar el batxillerat. Va intentar pensar en coses boniques per no desmaiar-se de dolor, ja que això l'acostaria encara més a la possibilitat de la cesària. Va pensar en l'olor de les fulles a la tardor, en creps calentes amb melmelada de maduixa regalimant. Va pensar en la sensació als pulmons quan va travessar els Alps per primera vegada i va creure que, a partir d'allà, fins al mar tot seria baixada. I va pensar en l'*espresso* diabòlicament fort de les àrees de servei de les autopistes italianes, que remenava amb dues cullerades de sucre fins a convertir-lo en un xarop negre. Quan la pèrdua de sang va esdevenir crítica i va veure que tots aquells pensaments no ajudaven gens a portar un nen al món, i mentre la llevadora no parava d'escriu-la perquè empenyés d'una vegada, la Fritzi Prager va començar a cantar, amb la veu una mica ronca a causa del combat que havia lliurat el darrer dia i mig. *Alle, die mit uns auf Kaperfahrt fahren*. Una cançó infantil típica del mar del Nord. No se li va acudir res millor.

En Hannes Prager va arribar al món a la novena repetició de la tornada. Era un nadó grassonet, que semblava un vell amb cabells rossos o, segons des de quin angle es mirés, una patata vermella arrugada. Va lliscar sense fer soroll entre els dits de la llevadora, que el va alçar davant de la finestra i li va donar dos copets a les natges abans que la Fritzi, gemegant de dolor, es redrecés i, amb tota la delicadesa de què era capaç, li arrabassés el nen dels braços.

Una onada d'amor, meravellosa i tendra, va recórrer la Fritzi, que va comprendre que aquell patufet silenciós, arraulit com una bola sobre el seu pit, era el contratemps més meravellós que li podia haver passat mai.

Més tard, quan van portar la Fritzi, estirada al llit medicalitzat amb el petit Hannes sobre el pit, a una habitació amb diversos llits, allà ja hi havia una dona, no gaire més gran que ella, blanca com la cera i amb una nena diminuta als braços.

—Hola —va dir la dona.

—Hola.

—Déu meu, és meravellós, oi que sí?

La dona es deia Güneş, vivia a l'altra punta de la ciutat, xerrava sense parar, va riure sorollosament unes quantes vegades, parlava fluixet en turc a la seva filla i, al cap de mitja hora, es va aixecar com si no acabés de donar a llum, es va acostar al llit de la Fritzi i li va donar un pastisset de pasta de full farcit amb formatge feta. La Güneş va dir que aquell pastisset li faria venir una llet tan bona que el nadó creixeria mig pam en un dia. Va vigilar que la Fritzi se'l mengés sencer i després li va dedicar un somriure radiant. Cap de les dues va rebre visites aquell dia, ni l'endemà. En plena nit, quan una pedregada d'abril repicava contra la finestra i la Fritzi estava desperta, preocupada pel futur i desbordada pel present mentre mirava com dormia el seu fill, la Güneş va comentar, sense mirar-la:

—No em puc creure que la meitat d'aquest angelet sigui filla d'un cretí.

La Fritzi no va respondre i va pensar, per primera vegada en molt de temps, en el comerciant de marbres.

La Güneş va dir que a la seva filla li posaria Polina, un nom extret del seu estimat Dostoievski, i prou digne de la felicitat que tenia als braços. I va afegir que jurava per la seva vida que el pare d'aquella nena mai no l'agafaria a coll.

Poc després va desbloquejar els frens del seu llit i el va acostar al de la Fritzi, de manera que les dues joves mares quedaven estirades com en un llit de matrimoni; de seguida, una

infermera va entrar corrents a l'habitació per evitar-ho, però la Güneş es va limitar a respondre-li amb una sola frase:

—Si vol, ens pot fer fora.

Llavors van col·locar els nadons l'un al costat de l'altre i es van quedar mirant aquelles vides noves. Un nadó fosc i vellutat, l'altre vermell i arrugat, gairebé sempre amb els ulls tancats. De tant en tant, feien un petit moviment i semblaven a punt de rodolar i caure al buit entre els matalassos, però no es bellugaven gaire més. Per a la Güneş i la Fritzi, ja era prou que respiressin. Al cap d'una estona, els nadons van sentir-se mútuament la presència i es van acostar arraulits, com si volguessin absorbir l'escalfor de l'altre.

—Com dues cries de talps —va comentar la Güneş.

La Fritzi va assentir.

—Crec que serem amigues tota la vida —va afegir la Güneş.

I, si bé segurament havia imaginat que les coses serien d'una altra manera de com finalment van ser, el temps li va donar la raó.

Quan en Hannes Prager tenia tres setmanes, la seva mare, la Fritzi Prager, es va examinar de revàlida amb un permís especial per estar en una aula separada, perquè pogués allestar-lo entre una prova i l'altra. El nadó va passar cinc hores al cotxet, sense plorar ni queixar-se, escoltant el fregadís de la ploma estilogràfica i la respiració tranquil·litzadora de la seva mare.

La Fritzi Prager va decidir no anar-se'n encara a estudiar a Múnic, malgrat haver estat acceptada i tenir dues beques que l'hi haurien permès. Va dubtar si arreplegava les seves poques pertinences i el seu fill i tornava directament al país d'on ell, en certa manera, provenia. Però una nit, dreta davant la finestra plena de floridura del seu dormitori infantil mentre la resta del barri de Linden dormia, bressolant el patufet que només volia dormir si ella li cantava i que, tan bon punt feia una pausa, la mirava amb ulls acusadors, va prendre la decisió d'oblidar-se de tot excepte d'ell. Una veïna li va dir que a Hannover podria estudiar Dret, que potser no era tan prestigiós com Múnic, però que des de Linden es podia arribar a peu a la Universitat Gottfried Wilhelm Leibniz i que hi havia una llar d'infants per a casos com el seu. Però aquella veïna no havia fet ni l'examen estatal de Dret ni havia intentat criar un nen sola a divuit anys, ni havia estat mai a Múnic, ni era la mare d'en Hannes Prager.

El nen no plorava mai. Era tan silenciós que la Fritzi de vegades es preguntava si Déu, en crear-lo, s'havia oblidat d'alguna cosa. Un dia, una pediatra que examinava el nen mentre la Fritzi, tota desesperada, s'entortolligava les mans, li va pessigar un dels peus rodanxons; llavors el nen va deixar anar un gemec suau, que recordava una mica el crit d'un aneguet.

Als pares de la Fritzi els molestava que cantés a la nit, i també les preguntes dels veïns sobre qui era el pare del nadó. I encara més que la Fritzi, un dia, respongués: «Un tiramisú de Bolonya». Les preguntes tenien molt a veure, d'una banda, amb el fet que als habitants de Linden la intel·ligència ràpida de la Fritzi els semblava inquietant, i de l'altra, amb l'admiració que els despertava la seva bellesa èlfica, sobretot a l'estiu, quan portava uns texans que ella mateixa s'havia tallat força curts i unes camises massa grans. La gent volia saber qui havia tingut el privilegi d'embarassar la petita i atrevida Fritzi Prager de cabells curts.

La mare de la Fritzi va declarar que aquell mocós necessitava una bona cleca al clatell, i que així també dormiria millor. La Fritzi va respondre que si algú gosava tocar el petit Hannes... No va acabar la frase. La seva mare va xuclar la cigarreta i va bufar el fum en direcció al nen. Li va dir que, si ara volia jugar a ser adulta, que fes el favor d'anar-se'n de casa abans que acabés l'estiu, amb el seu fill inclòs. Era el mes d'agost.

La Fritzi hauria de treballar i, ahora, no tenia intenció de perdre de vista ni un segon el seu fill de tres mesos. Amb l'ajuda de la Güneş, va trobar feina de netejadora en un dels supermercats Netto, al nord de la ciutat, als afores, prop de l'aeroport. Durant el dia podia llegir, i a la nit, mentre fregava i feia brillar el terra juntament amb la Güneş, duia el nadó a l'esquena dins de la seva vella motxilla de l'escola, on ell, entre rots i rialletes, escoltava els cants de la seva mare. La Güneş treballava al mateix supermercat; estudiava el batxillerat en una escola de tardes i somiava trobar un home que ni la bufetegés amb el dors de la mà (com feia el pare de la Polina), ni fos tan avorrit «com una sabatilla d'estar per casa». Alimentava aquell somni amb una energia immensa,

en coneixia molts candidats i normalment els deixava abans que la relació comencés. Quan arribava a la feina, deia «sabatilla», i la recerca tornava a començar. Però la Güneş era una persona feliç, i encara més gran que la seva exigència era la seva esperança que un dia aparegués a la seva vida algú a l'altura de les seves expectatives.

De vegades, les dues dones posaven els seus fills dins d'un cistell de la bugada que folraven amb unes estores de bany blanques que recordaven les estores flocades del departament de la llar de Netto.

El supermercat era sota la trajectòria d'aterratge de l'aeroport. De dia, els avions hi passaven per sobre retrunyint, la qual cosa feia assequible el lloguer dels pisos de la zona i va permetre a la Fritzi i al seu fill traslladar-se a un petit estudi amb un racó de cuina situat en un bloc de pisos.

La Fritzi tenia els seus llibres, un matalàs, una amiga íntima, dos parells de texans i unes quantes camises, una cullera i unes quantes capsos de cartró que agafava del supermercat i que feia servir com a bressol, com a armari i com a taula de menjador. La major part del sou se la gastava en bolquers. A la mare i al fill no els faltava res.

La pediatra no compartia aquesta opinió. La Fritzi va demanar consell a un altre metge, perquè tenia la sensació que la tractaven com si el seu nadó fos de segona categoria, però el segon metge i el tercer li van dir coses semblants a les de la primera doctora. En Hannes era massa tranquil per a un nadó de sis mesos, semblava com si encara estigués somiant dins el líquid amniòtic. La mare havia de trobar estímuls per treure el nen d'aquella letargia. La Fritzi li feia massatges a les cuixes rodanxones, el portava al parc, on el nen ignorava les flors que la mare li volia fer olorar, i, en canvi, s'arraulia entre els braços de la mare com un cuquet espantat quan un

avió a punt d'aterrar els passava per sobre rugint. La Fritzi va agafar en préstec un gibrell de la bugada del supermercat i el va omplir fins a vessar d'una gelatina verda que feia olor de reina dels boscos i, quan la gelatina va quallar, hi va posar el nen a dins, que s'hi va enfonsar fins al pit, va aixafar una mica d'aquella massa verda enganxosa amb les manetes i va mirar la Fritzi amb els seus ulls gris fosc, com si preguntés què passava.

En Hannes Prager va cridar per primera vegada quan un noi de l'apartament del costat, que treballava en una granja de pollets, va decidir, després de beure's una ampolla de brandi Mariacron, que volia acabar la nit amb la dona èlfica que sempre el saludava tan amablement però a qui ell, en canvi, ignorava amb arrogància. Va trucar a la porta de la Fritzi. La Fritzi portava el nen enganxat al pit inflat de llet, que al veí, en aquella quietud adulta, li va semblar l'engendrament del mateix Llucifer. La Fritzi li va dir amablement que se n'anés a dormir la mona, que ja en tenia prou amb un home balbucejant a la seva vida; però mentre l'hi deia, li va posar un moment una mà sobre el braç, i aquell gest, sumat a la visió del pit, va descontrolar el noi del tot. I quan el veí es va quedar dubtant davant de la porta, primer indecís, preguntant-se com havia d'entendre aquell gest cordial, i després, mal interpretant la situació, colpejant unes quantes vegades el panell de fusta de la porta, el nen, en braços de la Fritzi, va deixar anar un crit, un de sol, molt agut, vibrant, tan clar com l'alcohol de cremar. Al veí li va passar l'embriaguesa a l'instant i va tornar al seu apartament. En Hannes Prager havia cridat un fa sobreagut, sense que ni ell, ni la seva sorpresa mare, ni el veí esgarriat sabessin identificar-lo.

L'endemà, la Fritzi va rescindir el contracte de lloguer.

Va comprar un diari i va llegir els anuncis d'habitatges. Un deia:

Una sola habitació, 90 metres quadrats, disponible immediatament, Kananohe. Calefacció de llenya. Per a qui no tingui por dels fantasmes: un somni. Al jardí: bones vistes i ruibarbre. 800 marcs alemanys en metàl·lic. Heinrich Hildebrand.

La Fritzi no sabia què era Kananohe, ni per què una sola habitació podia tenir noranta metres quadrats i ser tan cara. Vuit-cents marcs no se'ls podia permetre, però les coses que suposadament no podia fer sempre l'havien atreta.

Va marcar el número de telèfon que apareixia a l'anunci, va agafar la bicicleta i, amb el nen dins la motxilla, va vorejar la tanca metàl·lica que resseguia la pista de l'aeroport. L'últim tram de la carretera estava mal asfaltat, ple de sots, i travessava un pantà que feia olor de sofre, senyalitzat com a reserva natural per uns cartells verds.

La casa s'alçava sola i majestuosa enmig de la plana. Tenia vint habitacions i havia estat construïda al segle XIX, quan les reserves naturals encara no existien. A la llarga avinguda d'entrada, antigament vorejada de bedolls, ara només s'alçaven uns quants troncs podrits. La pintura dels porticons, abans de color blau clar, estava tota escrostonada. Davant la façana hi havia una perera carregada de fruits i, al seu costat, un altre arbre amb prunes d'un blau negrós que gairebé esclataven de tan madures. La Fritzi n'hauria volgut collir algunes immediatament. No hi podia haver prou fantasmes perquè aquella casa mig en ruïnes no li semblés un somni.

A l'escala de pedra va aparèixer un home. La Fritzi va baixar de la bicicleta i va mirar cap amunt.

En Heinrich Hildebrand duia una barba llarga i una americana de *tweed* plena de pedaços, del color de les anous velles. Circulaven diversos rumors sobre ell que els habitants de Kaltenweide, Engelbostel i la meitat de Langenhagen s'explicaven entre ells: que si era l'home més ric de la plana de la Baixa Saxònia; que si de vegades cantava cançons tristes en dialecte vienès sobre una dona que l'havia abandonat i que això alimentava el seu odi pel món, que després descarregava sobre campistes innocents; que si cultivava els bitxos més picants d'aquesta banda de l'Atlàntic; que si era l'autor d'una novel·la infame, que en el seu temps havia tingut cert èxit però que ja no es publicava. Feia anys que en Hildebrand intentava, sense èxit, escriure'n la continuació, cosa que augmentava la seva misantropia.

Aquests rumors no eren certs, però tampoc completament falsos. Excepte el de la seva suposada riquesa, que era absurd.

En Heinrich Hildebrand va mirar la Fritz Prager amb els ulls mig clucs. Feia olor de Knize, una loció per a després d'afaitar-se —fusta de sàndal, taronja, romaní, cuir— i tenia un llarg entrepà de formatge a la mà. Va alçar l'entrepà a manera de salutació.

En Hildebrand vivia allà des de feia molt de temps, sense pagar lloguer, la qual cosa li semblava del tot natural, a l'Oficina Estatal de Gestió de Terres i Pantans de la Baixa Saxònia, que era la propietària de la casa. A hores d'ara, se sentia com si ell en fos el propietari, i també de la reserva natural de quaranta-cinc hectàrees que l'envoltava, anomenada Kananohe. De jove, en Hildebrand havia estudiat piano al Conservatori de Viena, però gairebé ningú no ho sabia, ni tan sols els que escampaven rumors, en part perquè la seva carrera de pianista no havia estat realment una carrera. Temps enrere, a Viena, una nit d'estiu especialment calorosa poc abans del

seu concert de graduació al conservatori, a en Hildebrand se li va acudir la idea d'escalar la tanca dels nous i espectaculars Banys de Hietzing per refrescar-se una mica nedant. Va saltar des de l'alta cadira del socorrista, va intentar fer un mortal, però en ple vol va canviar d'idea, va perdre l'equilibri, durant uns segons no va saber on era amunt i on era avall, es va estavellar contra la superfície negra de l'aigua amb un costat del cap i es va rebentar el timpà de l'orella esquerra. No es va curar mai del tot. En Hildebrand va abandonar Viena sense l'oïda esquerra i, al capdavant, sense titulació; va treballar com a director de diari, tècnic d'il·luminació i activista que protegia les balenes de l'Àrtic dels caçadors. Va escriure una novel·la breu protagonitzada per un caçador de balenes sord, que fins i tot es va publicar.

Feia molts anys que en Hildebrand vivia a la casa i que s'encarregava que la gent deixés tranquil el pantà de Bissendorf. De tant en tant, retirava un arbre caigut d'un dels pocs camins, feia fora els campistes il·legals i, per la resta, escoltava les gallines d'aigua amb una sola orella. Havia passat tant de temps sol que s'havia oblidat que era un solitari, però darrerament, mentre feia les compres mensuals, havia hagut de calcular si encara es podia permetre el formatge parmesà. I com que el Parmigiano Reggiano autèntic era important per a en Heinrich Hildebrand, es va plantejar acollir un rellogat al pantà, tot i que en realitat no li venia gens de gust tenir companyia i estava força segur que, a la seva edat, ja no servia per viure en comunitat. Va decidir redactar un contracte de lloguer amb un termini mínim d'un any, i després, comportar-se prou malament perquè el llogater desaparegués ràpidament.

—Quan podríem mudar-nos aquí? —va preguntar la Fritz i com a salutació.

L'home li va fer una encaixada en què la mà de la Fritzi desapareixia sencera i va remugar alguna cosa incomprensible. De la barba li penjaven unes molles. La Fritzi li podia veure forats d'arna a la jaqueta, però quan l'home va veure el petit Hannes assegut dins de la seva motxilla, va allargar la mà per sobre de la Fritzi i amb un dit va acariciar la galta del seu fill.

—L'habitació ja està ocupada —va dir—, ha vingut una persona abans, un redactor publicitari. Ha dit que se la quedava i que la reformaria.

—La podria veure, de tota manera? —va preguntar la Fritzi.

En Heinrich Hildebrand va arronsar les espatlles.

La sala de noranta metres quadrats era a la primera planta. Havia estat el menjador de la casa i tenia unes finestres amb arcs que probablement no s'havien netejat des del segle XIX. Un tocadiscs regnava sobre una calaixera, un piano rosegat pels cucs es podia al costat de la llar de foc, i en un racó s'amagava un sofà polsegós. A la paret, hi penjava una pintura a l'oli fosca d'una dona grassoneta, i al costat, una fotografia en blanc i negre sota un vidre, amb la imatge d'uns quants escolars i un goril·la assegut al mig, com si fos un dels alumnes. Al final de la sala, hi penjava un cap de cérvol dissecat, al qual faltava un ull de vidre. La claror que entrava per les finestres tenia aquell dia el color de la mel de til·ler i feia lluir els greixosos taulons del terra. Al centre de l'habitació hi havia una catifa oriental, groga i blava, descolorida. A la nit, després de treballar, la Fritzi hauria de fer mitja hora de bicicleta per una carretera solitària i plena de sots, però això no li importava. Sentia el cant d'un ocell que no reconeixia. En Hannes, entre els seus braços, reia.

—Quan em presentarà els fantasmes? —va preguntar la Fritzi.

L'home gran la va mirar molt seriós.

—Com ja t'he dit, l'habitació ja està ocupada.

—La puc reformar —va mentir ella.

Ell la va mirar de fit a fit.

—I el pare? —va preguntar.

—Portava el mateix rellotge que la primera persona que va pujar a l'Everest.

En Heinrich Hildebrand la va mirar durant una bona estona.

—L'habitació ja està ocupada, senyoreta.

—D'acord, doncs. Almenys, puc collir unes quantes prunes abans d'anar-me'n?

En Heinrich Hildebrand va fer que sí amb el cap. La va seguir per les escales, que trontollaven, mentre l'observava com xiuxiuejava alguna cosa a l'orella del seu fill i li feia uns petons al front.

—Jesús! —va grunyir en Hildebrand amb la seva veu greu de baix.

Llavors el cadell Hannes va alçar el cap, va mirar el vell Hildebrand i va estendre cap a ell les mans petites i grassonetes. La Fritzi es va aturar, va agafar el seu fill per sota les aixelles i va allargar els braços escales amunt per presentar-lo davant de l'home.

En Heinrich Hildebrand no podia recordar haver sostingut mai un nen entre els seus braços. Feia olor de llet i de galetes i una mica de gelatina de reina dels boscos. Llavors el nadó va posar la seva mà incomprensiblement suau sobre la larinx protuberant d'en Hildebrand, i alguna cosa se li va remoure per dins. En Hildebrand va mirar la mare, que l'observava des de baix amb desconfiança, i es va preguntar si en un moment o altre hauria pogut prendre una decisió diferent, si, al capda-

vall, la bondat hauria pogut ser una possibilitat, i com seria tenir una dona com aquella a la casa, que podria haver estat la seva neta i que semblava tan espavilada i enèrgica, que podria collir totes les prunes en un sol dia i potser fins i tot fer-ne melmelada. Va pensar en el publicista amb el seu cotxe net, pintat de blau clar. Durant tota la seva vida, en Hildebrand havia alimentat una sana desconfiança envers les persones que passaven el temps lliure polint els seus quatre rodes fins a deixar-los ben relluent.

—De debò que la pots reformar? —va preguntar en Hildebrand a la Fritzi, que estava d'esquena.

El nen va mirar al seu voltant, sorprès, mentre la veu greu ressonava contra les parets entapissades de seda rosegada per les arnes.

—És veritat que aquí hi ha fantasmes? —va preguntar la Fritzi.

—El vestíbul pot ser fred a l'hivern. El vent bufa per sobre del pantà sense que res l'aturi, directament des del mar del Nord fins a la porta d'entrada.

—Sempre podem cremar el piano.

En Hildebrand no va poder evitar pensar en la dona per a qui havia tocat en aquell piano temps enrere. El piano era un artefacte enorme, estrany i vell, amb una caixa desmesurada que un dia havia allotjat un mecanisme de pianola, però feia molt de temps que l'havien retirat. La dona se n'havia anat un matí sense deixar cap nota a en Heinrich. D'ençà de llavors, no s'havia sentit música al menjador.

—Que plora gaire? —va preguntar en Heinrich Hildebrand, mentre tornava el nen a la seva mare. El cor li batejava de pressa, perquè no volia deixar caure el nadó i alhora tenia por d'esclafar-lo amb les mans.

La Fritzi va agafar en Hannes a coll.

—Mai.

—Això està bé.

—Alguns metges ho veuen d'una altra manera.

En Hildebrand va fer un gest de menyspreu. No tenia els metges en gaire consideració; volien salvar-te la vida i al mateix temps t'impedien viure-la.

—Llavors, et quedes l'habitació? —va preguntar.

La Fritzi havia arribat al vestíbul i, a través de la porta principal que en Heinrich Hildebrand havia deixat oberta, la llum de finals d'estiu queia sobre el parquet en forma d'estrella de color caoba.

—Hauríem de tornar a parlar del preu —va dir la Fritzi.

En Heinrich Hildebrand va mirar la mare i el fill, dues criatures. Les ombres de tots dos queien en la seva direcció i tocaven l'esglao més baix. La llum, que la il·luminava d'esquena, feia brillar els cabells de la dona. En Hildebrand s'havia fixat en les seves mans delicades i llargues, en les butllofes, curades de feia poc, a la part interior dels polzes. Sabia que només podia tenir unes butllofes semblants algú que no hagués agafat mai un martell. La noia no restauraria la casa. I ara encara volia rebaixar-ne el lloguer. En Hildebrand va esclafir a riure, cosa que el va sorprendre, va riure tan fort que fins i tot els fantasmes als seus amagatalls es van quedar desconcertats.

—Tens gaires mobles? —va preguntar en Heinrich Hildebrand.

—Un matalàs, però el puc enrotllar i posar-lo al portaequipatge de la bici.

—Aviat plourà. Agafarem el jeep.

—Com ho saps?

—T'ho diré quan hauràs demostrat que saps fer una melmelada de pruna com cal.